

În rugăciunea de dedicare a Templului Kirtland, profetul Joseph Smith L-a rugat pe Domnul „ca toți aceia care vor trece pragul casei Domnului să simtă puterea Ta ... ca ei să poată crește în Tine și să primească o plenitudine a Duhului Sfânt... și să fie pregătiți să obțină tot ceea ce este necesar”¹⁴.

Mă rog ca, pentru noi, faptul de a merge la templu să fie mult mai mult decât un eveniment unic. Fie ca noi să ne pregătim să primim în mod demn rânduiețile salvării picătură cu picătură și să ținem, cu un devotament necondiționat, legămintele corespunzătoare. Atunci când facem astfel, eu știu că vom fi îndreptățiți să primim binecuvântările promise și o deplinătate a Duhului Sfânt și puterea Domnului în căminele noastre și în viețile noastre individuale. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Notă personală de la Aydia Kaylie Melo pentru Linda K. Burton, 31 aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, „Să ne pregătim pentru binecuvântările din templu”, *Liahona*, oct. 2010, p. 41.
3. Alma 49:8; subliniere adăugată; vezi, de asemenea versetele 6–7.
4. Doctrină și Legăminte 52:14.
5. Matei 25:1–2, 4–11; Traducerea lui Joseph Smith, Matei 25:12 (în Matei 25:12, notă de subsol a).
6. Marvin J. Ashton, „A Time of Urgency”, *Ensign*, mai 1974, p. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), p. 256.
8. Richard G. Scott, „Receive the Temple Blessings”, *Ensign*, mai 1999, p. 25; *Liahona*, iulie 1999, p. 29.
9. Bible Dictionary, „Temple.”
10. Doctrină și Legăminte 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, „Greater Expectations”, (transmișiune prin satelit pentru seminarele și institutele de religie, 5 aug. 2014); lds.org/broadcasts; vezi, de asemenea Luca 12:48; Doctrină și Legăminte 82:3.
12. Russell M. Nelson, „Pregătirea personală pentru binecuvântările din templu”, *Liahona*, iulie 2001, p. 38.
13. Doctrină și Legăminte 33:17.
14. Doctrină și Legăminte 109:13, 15.

Jean A. Stevens

prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare

Fiice de legământ ale Lui Dumnezeu

Când fiicele lui Dumnezeu își concentrează atenția asupra templului și a legămintelor sacre pe care le-au făcut, Dumnezeu poate oferi binecuvântări în moduri personale și puternice.

Dragi surori, vă salut cu foarte multă dragoste. Oriunde v-ați afla în lume, sper că simțiți chiar acum dragostea pe care Domnul o are pentru fiecare dintre dumneavoastră și Spiritul care vă depune mărturie în inimă despre mesajul pe care tocmai l-a intonat acest minunat cor. Alături de cor, depun și eu mărturie: Știu că trăiește-al meu Mântuitor și că ne iubește pe fiecare dintre noi.

În această seară, ne-am adunat în calitate de fiice de legământ ale lui Dumnezeu. Vârsta, circumstanțele și personalitatea fiecăreia dintre noi nu ne pot separa, deoarece, mai presus de orice, suntem ale Lui. Am făcut legământul de a ne aminti mereu de Fiul Său.

Puterea aceluia legământ individual a fost întipărită în inima mea în urmă cu trei săptămâni, când am asistat la o ceremonie de botez. În față mea erau opt copii frumoși care stăteau cu pioșenie și entuziasm pentru că, în sfârșit, sosise ziua lor specială. Dar, în timp ce mă uitam la chipurile lor luminoase, nu am văzut doar un grup de copii.

I-am văzut, în schimb, așa cum cred că ar face-o Domnul, în mod individual. Le-am văzut pe Emma, pe Sophia, i-am văzut pe Ian, pe Logan, pe Aden, pe William, pe Sophie și pe Micah. Fiecare botez și legământul asociat acestuia este făcut în mod individual. Îmbrăcați în alb, toți erau pregătiți și dornici din toată inima lor de copii de opt ani să facă primul legământ cu Dumnezeu.

Amintiți-vă și imaginați-vă ziua în care ați fost botezate. Fie că vă puteți aminti multe detalii sau doar câteva, încercați acum să simțiți însemnătatea legământului pe care l-ați făcut în mod individual. După ce vi s-a spus pe nume, ați fost scufundată în apă și ați fost scoasă ca fiică a lui Dumnezeu – o fiică de legământ, una dornică să poarte numele Fiului Său și care a promis că Îl va urma și va ține poruncile Sale.

Legămintele cu Dumnezeu ne ajută să știm cine suntem cu adevărat. Ele ne apropie de El într-un mod personal prin care putem ajunge să ne dăm seama de valoarea noastră în ochii Săi și de locul nostru în împărăția Sa. Într-un mod pe care nu-l putem înțelege în totalitate, El ne cunoaște și ne iubeste pe fiecare în parte. Gândiți-vă la aceasta – fiecare dintre noi are un asemenea loc în inima Sa. Dorința Sa este ca noi să alegem calea care ne va duce acasă, în prezența Sa.

Oricât de important și esențial este legământul botezului, acesta este doar începutul – poarta care ne duce pe calea către viața veșnică. Mai departe, în călătoria noastră, sunt legămintele care trebuie făcute în templu și rânduielile ale preoției care trebuie primite. Vârstnicul David A. Bednar ne reamintește: „Când suntem botezați, ne începem călătoria către templu”¹.

Ne pregătim pentru a primi viața veșnică nu doar făcând legămintele, ci și ținându-le cu credință. Aceasta este speranța, țelul și bucuria noastră.

Am fost martoră oculară a puterii legămintelor văzându-mi părinții neprihăniți care au iubit Evanghelia și au trăit conform ei. La mama mea cea dragă am avut privilegiul de a vedea clar deciziile zilnice ale unei fiice de legământ a lui Dumnezeu. Chiar și atunci când era fată, alegerile sale i-au reflectat prioritățile

și au identificat-o ca fiind o adevărată ucenică a lui Isus Hristos. Am văzut pacea, puterea și protecția de care a avut parte în viața ei pe măsură ce, de-a lungul călătoriei sale, a făcut și a ținut legămintele sacre. Viața ei pe acest pământ a reflectat iubirea sa pentru Salvator și dorința ei de a-L urma. O, cât de mult vreau să urmez exemplul ei!

Viața de cuplu a părinților mei a început într-un mod neobișnuit. Era anul 1936. Ei aveau o relație serioasă și plănuiau să se căsătorească, moment în care tatăl meu a primit o scrisoare prin care era invitat să slujească în calitate de misionar cu timp deplin în Africa de Sud. Scrisoarea spunea că, dacă era demn și dornic să slujească, trebuia să-și contacteze episcopul. Puteți observa ușor că procesul de chemare în misiune era foarte diferit în acele zile! Tata a arătat scrisoarea iubitei sale, Helen, și ei au decis că el avea să slujească negreșit.

Timp de două săptămâni, înainte ca el să plece, mama și tata au mers zilnic la picnic pentru a servi prânzul la Memory Grove, aproape de centrul orașului Salt Lake. În timpul unuia dintre prânzurile lor, după ce a postit și s-a rugat pentru îndrumare, mama i-a spus dragului ei Claron că, dacă el încă mai dorea, ea voia să se mărite cu el înainte de plecarea lui. La începuturile Bisericii, bărbații erau uneori

chemați să slujească în calitate de misionari și își lăsau soția și familia acasă. Așa s-a întâmplat și cu mama și tatăl meu. Cu aprobarea conducătorilor săi ai preoției, ei au decis să se căsătorească înainte ca el să plece în misiune.

În Templul Salt Lake, mama și-a primit înzestrarea și, apoi, ei au fost căsătoriți pentru timp și pentru toată eternitatea de președintele David O. McKay. Începutul căsniciei lor a fost unul simplu. Nu au existat fotografii, rochie de mireasă frumoasă, flori sau vreo petrecere pentru a sărbători evenimentul. Ei s-au concentrat asupra templului și propriilor legămintele. Pentru ei, legămintele însemnau totul. După doar șase zile de căsnicie și o despărțire plină de lacrimi, tatăl meu a plecat în Africa de Sud.

Dar căsnicia lor însemna mai mult decât iubirea puternică pe care o simțeau unul față de celălalt. Ei au simțit, de asemenea, iubire pentru Domnul și au avut dorința de a-L sluji. Legămintele sacre pe care le-au făcut în templu le-au dat tăria și puterea de a trece peste cei doi ani în care au fost departe unul de celălalt. Ei au avut o perspectivă eternă a scopului vieții și a binecuvântărilor promise celor care sunt credincioși legămintelor făcute. Toate aceste binecuvântări au fost mai mari decât sacrificiul lor pe termen scurt și faptul că au fost departe unul de celălalt.

Las Piñas, Filipine

Cu toată că nu a fost o modalitate ușoară de a începe o căsnicie, s-a dovedit a fi un mod ideal de a stabili temelii unei familii eterne. Pe măsură ce au apărut copiii, noi am știut ce conta cel mai mult pentru părinții noștri. Era iubirea lor pentru Domnul și angajamentul lor de neclintit de a ține legămintele făcute. Cu toate că ambii mei părinți au murit, modelul lor de neprihănire încă ne mai binecuvântează familia.

Exemplul lor de viață se reflectă în cuvintele surorii Linda K. Burton: „Cel mai bun mod de a binecuvânta un cămin, prezent sau viitor, este de a ține legămintele”².

Perioada lor de greutate și încercări nu se sfârșise. La trei ani după ce tata s-a întors din misiune, a izbucnit al Doilea Război Mondial și, ca mulți alții, el s-a înrolat în armată. El a fost departe de casă timp de alți patru ani servind în marină, pe navele de luptă din Pacific.

Pentru părinții mei a fost dificil să fie, din nou, departe unul de celălalt. Dar, pentru mama mea, acele zile de singurătate, îngrijorare și incertitudine au fost marcate, de asemenea, de șoaptele Spiritului care vorbea despre promisiuni eterne, de alinare și pace în timpul furtunii.

În pofida provocărilor ei, mama mea a dus o viață binecuvântată, plină de fericire, bucurie, iubire și slujire. Iubirea ei pentru Salvator se reflecta

în modul în care își trăia viața. Ea avea o legătură remarcabilă cu cerul și darul și capacitatea de a-i iubi și binecuvânta pe toți cei din jurul ei. Credința ei în Dumnezeu și speranța în promisiunile Sale sunt reflectate de cuvintele președintelui Thomas S. Monson despre templu când a spus: „Niciun sacrificiu nu este prea mare, niciun preț nu este prea exagerat, niciun efort nu este prea greu pentru a primi acele binecuvântări”³.

În toate perioadele din viața ei, mama a fost întărită și binecuvântată de dragostea sa pentru Domnul și de legămintele făcute și ținute cu credință.

În mod sigur detaliile poveștii dumneavoastră vor fi diferite de ale ei. Dar principiile din viața ei ni se aplică tuturor. Când fiicele lui Dumnezeu își concentrează atenția asupra templului și a legămintelor sacre pe care le-au făcut, Dumnezeu poate oferi binecuvântări în moduri personale și puternice. Asemenea exemplului mamei mele dat mie, alegerea dumneavoastră de a crede și de a ține legămintele va lăsa o moștenire bogată de credință urmașilor dumneavoastră. Deci, dragi surori, cum putem avea acces la puterea și binecuvântările legămintelor făcute în templu? Ce putem face acum pentru a ne pregăti pentru acele binecuvântări?

Pe măsură ce am călătorit, am ajuns să știu că sunt surori de toate vârstele

și în toate circumstanțele, a căror viață oferă răspunsuri la aceste întrebări.

Am cunoscut-o pe Mary la scurt timp după ce a împlinit opt ani. Ca mulți alții, ea este entuziasmată să întocmească istoria familiei și a contribuit cu peste 1.000 de nume pentru munca din templu. Mary se pregătește acum pentru binecuvântarea de a intra în templu când va împlini 12 ani.

Brianna are 13 ani și iubește să facă munca din templu și de întocmire a istoriei familiei. Ea a acceptat provocarea vârstnicului Neil L. Andersen referitoare la templu.⁴ Ea a pregătit sute de nume pentru munca din templu și i-a implicat, alături de ea, pe membrii familiei sale și pe prietenii săi în înfăptuirea botezurilor. În această muncă sacră, inima Briannei este întoarsă nu doar către strămoșii ei pământești, ci și către Tatăl ei Ceresc.

Cu toate că Anfissa este o tânără adultă ocupată care lucrează și urmează cursuri postuniversitare, ea își face, totuși, timp pentru a merge săptămânal la templu. Ea caută să primească revelație și găsește pace slujind în casa Domnului.

Katya, o soră dragă din Ucraina, simte o mare dragoste pentru templu. Înainte ca Templul Kiev să fi fost construit, ea și alți membri din ramura ei făceau sacrificiul de a călători 36

de ore cu autocarul pentru a merge o dată pe an la templu, în Germania. Acești sfinți devotați se rugau, studiau din scripturi, cântau imnuri și discutau despre Evanghelie în timpul călătoriei lor. Katya mi-a spus: „Când, în cele din urmă, ajungeam la templu, eram pregătiți să primim ceea ce Domnul avea să ne dea”.

Dacă vrem să primim toate binecuvântările pe care Dumnezeu ni le oferă cu atâta generozitate, cărarea noastră pe pământ trebuie să ducă la templu. Templele sunt o manifestare a iubirii lui Dumnezeu. El ne invită pe toți să venim, să învățăm de la El, să simțim dragostea Sa și să primim rânduielile preoției necesare pentru viața veșnică alături de El. Fiecare legământ este făcut în mod individual. Fiecare mare schimbare în inimă este importantă pentru Domnul. Și a dumneavoastră va duce la o schimbare mare a vieții pe care o trăiți. Aceasta deoarece, atunci când mergem în casa Sa sfântă, noi putem fi „înarmate” cu puterea [Sa]... numele [Său] să fie peste [noi]... slava [Sa] să fie împrejurul [nostru] și... îngerii [Săi] să [ne] păzească”⁵.

Vă împărtășesc mărturia mea sigură că Tatăl nostru iubitor din Cer trăiește. Prin Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, fiecare speranță, fiecare promisiune și fiecare binecuvântare din templu este împlinită. Mă rog ca noi să avem credința de a ne încrede în El și în legămintele Sale, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. David A. Bednar, „Să deținem onorabil un nume și o poziție”, *Liahona*, mai 2009, p. 98.
2. Linda K. Burton, „Se caută: brațe și inimi binevoitoare pentru a grăbi lucrarea de salvare”, *Liahona*, mai 2014, p. 123.
3. Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 92.
4. Vezi templechallenge.lds.org.
5. Doctrină și legămintele 109:22.

Neill F. Marriott

a doua consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Împărtășiți lumina voastră

Trebuie să stăm neclintite în credința noastră și să ne înălțăm glasurile pentru a proclama doctrina adevărată.

În această seară, doresc să vorbesc despre două responsabilități importante pe care le avem: prima, aceea de a adăuga lumina și adevărul Evangheliei în viețile noastre și a doua, de a împărtăși acea lumină și acel adevăr celorlalți.

Dragi surori, știți cât de importante sunteți? Fiecare dintre dumneavoastră – chiar acum – este valoroasă și importantă în planul salvării întocmit de Tatăl Ceresc. Avem o lucrare de realizat. Noi cunoaștem adevărul Evangheliei restaurate. Suntem noi pregătite să apărăm acest adevăr? Trebuie să trăim potrivit acestui adevăr; trebuie să-l împărtășim. Trebuie

să stăm neclintite în credința noastră și să ne înălțăm glasurile pentru a proclama doctrina adevărată.

În septembrie 2014, în revistele *Liahona*, vârstnicul M. Russell Ballard scrie: „Avem nevoie mai mult de deosebită influență și credință a femeilor. Avem nevoie ca ele să învețe doctrina și să înțeleagă ceea ce credem, pentru ca ele să poată să-și depună mărturiile despre adevărul tuturor lucrurilor”¹.

Dragi surori, dumneavoastră îmi întăriți credința în Isus Hristos. Am văzut exemplul dumneavoastră, v-am ascultat mărturiile și am simțit credința femeilor din întreaga lume, din Brazilia până în Botswana! Sunteți capabile

